

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň JUDr. Hany Pipkové a JUDr. Marcely Rouskové v právní věci žalobce: **A. P.**, zastoupen Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného ve věci vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu.,

t a k t o :

I. Magistrátu hlavního města Prahy se ukládá povinnost vydat rozhodnutí v právní věci žalobce vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu., a to ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku.

II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení

O d ů v o d n ě n í

Žalobce se podanou žalobou domáhal ochrany proti nečinnosti žalovaného správního orgánu, ve věci vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu. Uvedl, že v této věci vydal žalovaný příkaz č. j. MHMP 223627/2014/Deu, proti němuž podal žalobce dne 3. 3. 2014 odpor. Žalovaný byl pak povinen ve lhůtě podle ust. § 71 správního řádu, tedy do 60 dnů ode dne vydání příkazu, vydat meritorní rozhodnutí, což neučinil, a tím zůstal nečinný. Žalobce pak splnil podmínku přípustnosti žaloby tím, že bezvýsledně vyčerpал ochranný prostředek, přípustný podle procesního předpisu, když dne 2. 10. 2014 podal žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že dne 18. 2. 2014 pod č.j. MHMP 223627/2014/Deu vydal příkaz o uložení pokuty, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů, neboť dne 6. 2. 2014 kolem 07:30 hod. řídil osobní motorové vozidlo tov. zn. Honda Civic, reg. zn. 2AC 8495 po ulici Strakonická v Praze 5, přičemž překročil v daném místě nejvyšší přípustnou rychlost jízdy o 17 km/h. Za tento přestupek mu byla uložena peněžní sankce ve výši 1.500 Kč. Dne 3. 3. 2014 podal žalobce, cestou zmocněnce pana P. K., (na základě plné moci ze dne 3. 2. 2014 založené ve spisovém materiálu), odpor. Podáním odporu byl příkaz podle ust. § 87 odst. 4 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, zrušen a žalovaný správní orgán pokračoval v řízení. Sdělením ze dne 7. 3. 2014 žalovaný nařídil termín ústního jednání na 7. 4. 2014 a tuto písemnost zaslal jak žalobci, který si ji osobně převzal dne 19. 3. 2014, tak jeho zmocněnci. Zmocněnci byla písemnost doručována v souladu s ust. § 20 správního řádu, přičemž z doručky založené ve spisovém materiálu vyplývá, že provozovatel poštovních služeb dne 12. 3. 2014 učinil bezúspěšný pokus o doručení písemnosti, a písemnost proto v souladu s ust. § 23 správního řádu uložil a adresát vyzval, aby si ji ve lhůtě 10 dnů písemnost vyzvedl. Jelikož zmocněnec žalobce takto neučinil, považuje se písemnost za řádně doručenou. K nařízenému ústnímu jednání se ani žalobce, ani jeho zmocněnec bez omluvy nedostavili, a proto žalovaný věc projednal v jejich nepřítomnosti. Dne 9. 4. 2014 vyhotovil žalovaný rozhodnutí ve věci, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona, za což mu byla uložena sankce peněžní ve výši 2.000 Kč a současně mu byla uložena povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. Toto rozhodnutí bylo zasláno na adresu trvalého pobytu zmocněnec v souladu s ust. § 20 správního řádu a z doručky založené ve spisovém materiálu vyplývá, že provozovatel poštovních služeb dne 14. 4. 2014 učinil pokus o doručení písemnosti, kdy zmocněnec žalobce nebyl v místě trvalého pobytu zastižen, a písemnost byla tedy uložena a adresát byl správního řádu vyzván, aby si ji ve lhůtě 10 dnů vyzvedl a současně byl poučen o právních důsledcích nevyzvednutí si zásilky ve lhůtě 10 dnů. Jelikož zmocněnec žalobce si tuto písemnost ve lhůtě nevyzvedl, považuje se písemnost za doručenou posledním dnem této lhůty. Předmětná písemnost se žalovanému vrátila s tím, že na uvedené adrese se nachází úřad městské části a adresát nemá domovní schránku.

Žalovaný dále uvedl, že tzv. nečinnostní žaloba slouží k poskytnutí ochrany proti nezákonné činnosti správního orgánu ve vymezených případech, a má být podána až v případě, kdy již nelze využít prostředky, které nabízí právní úprava upravující procesní postup před správním orgánem. Proto podmínkou přípustnosti žaloby na ochranu proti nečinnosti správního orgánu je předchozí a bezvýsledné (marné) vyčerpání prostředků, které procení předpisy platné pro řízení u správního orgánu stanoví k ochraně proti nečinnosti správního orgánu. Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 18. 10. 2007, č.j. Ans 1/2007, publ. pod. č. 1683/2008 Sb. NSS. Podmínkou předchozího bezvýsledného vyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti se rozumí nejenom jejich uplatnění (podání), ale též vyřízení ze strany správního orgánu. Žalobce sice v žalobě uvedl, že podal Žádost o uplatnění opatření proti nečinnosti, avšak žalovanému ani není z úřední činnosti známo, že by ona žádost byla podána, ať jeho cestou nebo přímo nadřízenému žalovaného, tedy Ministerstvu dopravy. Žalobce tedy nesplnil podmínku žalobní legitimace, kdy nejenže dle výše uvedeného nevyčkal na výsledek žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti, kterou měl údajně podat, ale žalovaný je toho názoru, že předmětná žádost zřejmě nebyla vůbec podána. Žalovaný uzavřel s tím, že nebyl v řízení o přestupku s žalobcem nečinný, neboť ve věci vydal rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 10. 5. 2014.

Při jednáních konaných u městského soudu ve dnech 21. dubna, 21. května a 9. června 2015 setrvali účastníci na svých skutkových i právních stanoviscích. Zástupce žalobce navrhl, aby soud žalobě vyhověl a aby žalovanému uložil povinnost vydat v právní věci žalobce vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu. rozhodnutí, a to ve lhůtě do 30 dnů od právní moci rozsudku. Pověřená zástupkyně žalovaného navrhla zamítnutí žaloby.

Městský soud v Praze přezkoumal postup žalovaného správního orgánu v rozsahu žalobních tvrzení a dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že dne 11. 2. 2014 obdržel Magistrát hlavního města Prahy oznámení od Policie České republiky o přestupku, jehož se měl dopustit žalobce dne 6. 2. 2014 v ulici Strakonická v Praze 5, když jako řidič osobního motorového vozidla jel rychlostí 100/97 km/h v místě, kde je povolena nejvýše rychlost 80 km/h. Žalovaný na základě tohoto oznámení, doplněného fotodokumentací ze silničního radarového rychloměru, rozhodl příkazem tak, že žalobce svým jednáním porušil povinnosti uložené v ust. § 4 písm. c) zákona č. 361/2000 Sb. a naplnil tak skutkovou podstatu přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 cit. zákona; za to byla žalobci uložena pokuta ve výši 1500,- Kč.

Proti tomuto příkazu podal žalobce dne 5. 3. 2014 odpor, a to prostřednictvím svého zástupce, pan P. K., bytem Č. a. 601, P.. V odporu tento zástupce výslovně uvedl, že žádá, aby mu písemnosti byly doručovány na e-mailovou adresu obecnny@zastupce.eu s tím, že tato adresa je uzpůsobená pro příjem podání v souladu s ustanoveními správního řádu a zákona č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, ve znění pozdějších předpisů, a je vyhrazena pro příjem podání od orgánů státní správy.

Následně byl žalobce vyrozuměn o zahájení správního řízení ve věci jeho přestupku a byl předvolán k ústnímu jednání. Toto předvolání bylo doručeno žalobci na jeho adresu N. M. 25/12, P., jeho zástupci pak pravděpodobně na jím uvedenou e-

mailovou adresu. Tomuto zástupci bylo nadto zasláno i na jeho poštovní adresu v P., kde si je však nevyzvedl. K nařízenému ústnímu jednání se ani žalobce, ani jeho zástupce nedostavili.

Následně žalovaný vydal dne 9. 4. 2014 pod č. j. S-MHMP 191787/2014/Deu rozhodnutí, kterým shledal žalobce vinným přestupkem shodně s původním příkazem, za což mu uložil pokutu ve výši 2000,- Kč. Ze správního spisu vyplývá, že toto rozhodnutí zasílal žalovaný zástupci žalobce jen prostřednictvím držitele poštovní licence na adresu Č. a. 601, P., ovšem že o doručení na e-mailovou adresu obecny@zastupce.eu se nepokusil. Z údajů na doručence je zřejmé, že pokus o doručení nebyl úspěšný, zásilka byla uložena a připravena k vyzvednutí dne 14. 4. 2014, vyzvednuta však nebyla.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Podle ust. § 79 odst. 1 soudního řádu správního ten, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.

Ve věci není sporu o tom, že žalovaný Magistrát hlavního města Prahy byl povinen vydat rozhodnutí v řízení o přestupku, jehož se měl dopustit žalobce, a že byl povinen učinit tak ve lhůtě stanovené v ust. § 71 odst. 3 písm. a) správního řádu, tedy nejvýše 60 dnů ode dne zahájení řízení. V této lhůtě bylo nutno, aby žalovaný nejen rozhodl, ale aby své rozhodnutí též účastníkovi řízení doručil, resp. aby učinil relevantní opatření směřující k jeho doručení, neboť rozhodnutí má právní účinky vůči účastníkovi řízení jen je-li mu doručeno.

Z obsahu správního spisu je sice jisté, že žalovaný dne 9. 4. 2014 rozhodl ve věci přestupku žalobce, avšak ze spisu nelze seznat, že by žalovaný učinil náležitý úkon směřující k doručení tohoto rozhodnutí žalobci, resp. jeho zástupci. Není sporu o tom, že žalobce byl v řízení o přestupku zastoupen panem P. K. Žalovaný tuto osobu za zástupce žalobce považoval a zasílal mu předvolání k ústnímu jednání, a to jak na poštovní adresu, tak na e-mailovou adresu, kterou si zástupce výslovně vymínil. Rozhodnutí ve věci samé však žalovaný doručoval již jen na adresu poštovní, aniž by bylo zřejmé, proč doručení na adresu e-mailovou vynechal.

Podle ust. § 19 odst. 3 správního řádu nevylučuje-li to zákon nebo povaha věci, na požádání účastníka řízení správní orgán doručuje na adresu pro doručování nebo elektronickou adresu, kterou mu účastník řízení sdělí, zejména může-li to přispět k urychlení řízení; taková adresa může být sdělena i pro řízení, která mohou být u téhož správního orgánu zahájena v budoucnu.

Tato norma umožňuje účastníkovi řízení, resp. jeho zástupci, aby si vymínil doručování písemností na jím preferovanou adresu, a to i elektronickou. Tomu pak odpovídá povinnost správního orgánu doručovat právě na takto označenou adresu, a nikoliv jinak, neboť jinak by citovaná norma neměla smysl. Výjimkou je pouze situace, kdy by takový postup byl vyloučen zákonem anebo z ohledu na povahu věci, avšak

v projednávané záležitosti žalovaný nikdy a nijak nenamítl takovou výlukou a jak uvedeno výše, na označenou elektronickou adresu také doručoval. Není proto zřejmé, co žalovanému zabránilo v tom, aby na označenou elektronickou adresu zaslal také rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 4. 2014. Jelikož své rozhodnutí nezaslal zástupci žalobce na jím vymíněnou elektronickou adresu, aniž by bylo zřejmé, proč tak učinil, dospěl soud k závěru, že rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 4. 2014 nebylo dosud vydáno, neboť doručení meritorního rozhodnutí je imanentní součástí jeho vydání: na rozhodnutí, jež sice bylo vyhotoveno, ale nebylo zasláno účastníkovi řízení, nelze považovat za vydané.

V této souvislosti se soud musel vypořádat s tvrzením žalovaného, že rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 4. 2014 má žalobce ve své dispozici již od 14. 4. 2015, což žalovaný dokazoval listinou s názvem „Poučení o ochraně údajů podle zákona č. 101/2000Sb., o ochraně osobních údajů a změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů“, která je součástí správního spisu. Soud po seznámení se s obsahem této listiny dospěl k závěru, že ta takovou skutečnost neprokazuje. Jejím obsahem je především poučení žalobce jako účastníka správního řízení o ochraně osobních údajů v tomto řízení. Je-li pak tato listina doplněna ručně psanou poznámkou o tom, že žalobci byla předána kopie spisových materiálů S-191787/14 30390/2015, pak jednak se tato poznámka nachází až pod podpisem žalobce a jednak předané kopie nekonkretizuje tak, aby bylo jisto, že by mezi nimi měl být i stejnopis rozhodnutí o přestupku ze dne 9. 4. 2014. Pokud se měl žalobce dne 14. 4. 2015 skutečně dostavit k Magistrátu hlavního města Prahy a převzít tam stejnopis rozhodnutí o přestupku, měl o tom žalovaný vyhotovit náležitý záznam, podepsaný též žalobcem, jímž by byla taková skutečnost nepochybně prokázána.

Konečně se soud musel vypořádat i s otázkou, zda žaloba byla podána za podmínek ust. § 79 odst. 1 soudního řádu správního, tedy zda žalobce před jejím podáním bezvysledně vyčerpal prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

Z obsahu správního spisu nelze zjistit, zda žalobce takto postupoval. Sám žalobce splnění této podmínky tvrdil a dokazoval je předložením kopie svého podání ze dne 2. 10. 2014, adresovaného Ministerstvu dopravy, v němž upozorňoval na to, že Magistrát hlavního města Prahy je v jeho přestupkové věci nečinný a žádal, aby nadřízený orgán přikázal žalovanému vydat rozhodnutí ve věci sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu. K odeslání této žádosti o uplatnění opatření proti nečinnosti mělo dojít dne 2. října 2014 v čase 11:07 hodin a její doručení do elektronické podatelny Ministerstva dopravy pak žalobce dokazoval kopií e-mailové odpovědi z podatelny Ministerstva dopravy s adresou noreply-posta@mdcr.cz, ze dne 2. října 2014 v čase 11:11 hodin.

Městský soud v Praze se v průběhu řízení snažil ověřit, zda k uplatnění opatření proti nečinnosti tímto způsobem došlo, a výzvami ze dne 28. 4. 2015 a 22. 5. 2015 adresovanými Ministerstvu dopravy se dotazoval na okolnosti uplatnění tohoto opatření, resp. jeho vyřízení. Obě žádosti však zůstaly bez odpovědi a nezbylo tedy, než vycházet z těch informací, které měl soud aktuálně k dispozici. Soud tedy především vzal v úvahu skutečnost, že v důsledku postupu žalovaného Magistrátu hlavního města Prahy při rozhodování v přestupkové věci nebylo žalobci rozhodnutí ze dne 9. 4. 2014 vůbec doručeno, takže žalobce měl dostatečný důvod k domněnce, že Magistrát hlavního města Prahy je ve věci nečinný. Pak by bylo jen logické, že se dne 2. 10. 2014 obrátil

k Ministerstvu dopravy jako nadřízenému orgánu se žádostí o uplatnění opatření proti nečinnosti, aby poté, co tato jeho žádost nebyla nijak vyřízena, podal dne 9. 12. 2014 žalobu na ochranu proti nečinnosti. Soud konstatuje, že v popsáném sledu událostí není z hlediska věcné nebo časové návaznosti nic, co by tvrzení žalobce zpochybňovalo. Uzavřel tedy s tím, že neshledal důvod tvrzením žalobce nevěřit, a měl tak za to, že žaloba byla podána poté, co žalobce bezvýsledně vyčerpал prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu.

Za tohoto stavu věci pak městský soud dospěl k závěru, že žaloba byla podána důvodně, neboť žalovaný přesto, že dne 9. 4. 2014 vyhotovil rozhodnutí v přestupkové věci žalobce, toto rozhodnutí mu řádně nedoručil, a nelze tedy mít za to, že by bylo účinně vydáno. Soud proto žalobě vyhověl a uložil žalovanému, aby ve lhůtě 30 dnů od právní moci rozsudku vydat rozhodnutí v právní věci žalobce vedené pod sp. zn. S-MHMP 191787/2014/Deu.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 soudního řádu správního, když žalobce měl ve věci úspěch a jeho náklady sestávají jednak ze zaplaceného soudního poplatku z podané žaloby ve výši 2000,- Kč, a jednak z odměny advokátovi za šest úkonů právní služby (převzetí věci, podání žaloby, třikrát účast u jednání soudu ve dnech 21. dubna 2015, 21. května 2015 a 9. června 2015 a jednou porada s klientem) po 3100,- Kč a ze související náhrady hotových výdajů po 300,- Kč podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), v platném znění, a dále z náhrady za promeškaný čas v délce dvanácti půlhodin při cestách k jednání soudu na trase Otmíče – Praha a zpět ve výši 1200,- Kč a cestovného na této trase v délce 100,8 km podle vstupních údajů o průměrné spotřebě a ceně benzínu Natural 95 na č.l. 50 až 52 soudního spisu ve výši 1761,- Kč, zvýšené o sazbu daně z přidané hodnoty. Náhradu v celkové výši 30 267,- Kč je žalovaný povinen zaplatit žalobci do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce Mgr. Jaroslava Topola, advokáta.

P o u č e n í:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje,

v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. června 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Mikolášová